

Ο Ντάνιελ Στάριμπος ήξερε από πριν τι θα του έλεγε ο διάσημος γυαφός, του οποίου την γνώμη είχε πάει να ζητήσει. Κι' άπαθής, πλήρως τις λέντε λίρες της Ιαπωνίας άμοιβής και ξαναγύρισε στο φωτογραφικό στούντιό του, σωληνός και άδιάρκως. Ήταν καταδικασμένος ! Μήπως δεν το ήξερε ;

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ G. JOPESILADE

Ο Ντάνιελ έφοξε μιά ματιά στους τοίχους του γυαφείου του, στους οποίους ήσαν κρεμασμένες ή εικόνες τόσων νεαρών υπάρξων, που εκείνος είχε φωτογραφίσει. Νέες με το πρώτο τους φόρεμα του χορού, νέες, νεαρές μπότες με το μορφό τους στην άγκυλιά τους... Ξανθές και μελαχρονές ! Ωμορφα κορίτσια ! Κοι-

—Αυτών, κίτριε Στάριμπος ; τον ρώτησε μ' ένδιαφέρον ή υπάλληλός του, ή Λίντα Ουόλαν. Τι σάς είπε ο γυαφός ;
Πιστή κι' άραιοσιμένη ή Λίντα, ήπιετοίσε δεκατέντε χρόνια τώρα στο φωτογραφείο του Στάριμπος. Ήταν άσχημη, κλωστή κι' άδύνατη, κι' ο Στάριμπος την είχε διαλέξει μεταξύ των πολλών υποψηφίων, που είχαν παρουσιαστή, όταν είδαν από μιά άγγελία του στις ήμεριές ότι ζητούσε υπάλληλο. Ο Στάριμπος ήταν πονόρμος και την είχε προτιμήσει, γιά το άπελπισμένο ήθος της, το όποιο μαρτυρούσε φτώχεια και δυστυχία.

—Πιστά, πού να μή το γνώριζα κόλας, μίς Ουόλαν, άπάντησε ο Ντάνιελ. Το μόνο που με παρηγορεί, είνε ότι δεν θα υποφέρω... τουλάχιστον όχι πολύ... Φυσικά, θα χάσω σιγά-σιγά τή φωνή μου, κι' έπειτα.....

Η Λίντα άνοιξε διάπλατα τά ξεπλυμένα γαλάνα μάτια της και τον κοίταξε με θαυμασμό. Τι άπαθής πού φανόταν ! Ήταν ποτέ δυνατόν ν' άδιαφορή ; Και να σκεφθή κανείς πώς έπαισε από κοκκινό του λαμού ! "Οτι ήταν καταδικασμένος !..

—Ίσως, είπε δευλά, θα μπορούσατε να ταξιδεύσετε, στην Ίαπωνία, στην Κίνα ή στο Παρίσι, στη Ρώμη, να διασκεδάσετε... να ξεχάσετε τον πόνο σας...

—Κάποτε το είχα σκεφθή κι' αυτό... Άλλά πώς τί ; Έχω τήν εργασία μου, μ' εύχαριστή... κι' αυτό μου άρκει...

Ένω διεθυνησαν με άργό ήμμα προς το γυαφείο του, ή Λίντα του είπε :

—Από τά καταστήματα Μπελάμι και Πράζς είδοποίησαν να πάτε γιά τή φωτογράφηση της έτηρίας επίδειξης των νεφικών φορεμάτων. Θα πάτε, κύριε Στάριμπος, ή μήπως θέλετε να σταίλω τον κύριο Τσαρλ Βέταρ ;

—"Όχι ! Θα πάω ο ίδιος άπως κάθε χρόνο. Εύχαριστώ, μίς Ουόλαν. Μόνος του τώρα, μέσα στο γυαφείο του, ο Ντάνιελ Στάριμπος κάθισε σε μιά πολυθρόνα και βυθίστηκε σε σολογιόμοις.

—Μιά χαμένη ζωή ! σκέφτηκε. Πέρασα τή ζωή μου με όνειρα, έβγαν τα χρόνια, χωρίς να το άντιληφθώ, χιλιάδες πρόσκαιρα περασμένα μικροτά στα μάτια μου. Σαίξ ! Άπλές σκίξ !..

Όποτε είχε ταξιδέψει ποτέ, άπαχογρημένος διαρκώς με τήν εργασία του, όποτε είχε σκεφθή καν να παντρευτή, να δημοσιόγησ ήμιά οικογένεια, μιά φωλιή δική του ! Δεν είχε αντίληψη ός τώρα πώς ή ζωή περνά γρήγορα και πώς πρέπει να έσπελεείται κανείς... Τούλάχιστον το παρόδενιμα το δικό του, τής χαμένης ζωής του, άς γίνοντα μάρμα για τους άλλους ! Να, θα βοηθούσε, κατά τής δυνάμεις του, τους άλλους, να πραγματοποιήσουν τους κόπους του, ν' απολαίσουν εκείνα, που αυτός δεν είχε προτιμήσει να γνωρίση...

—Τσαρλ ! φώναξε Ξαρκινιά. Τσαρλ !..

Ίδω μιά εικόνα ! Θα έστειλε τον Τσαρλ άμέσως στη Βενετία, στη Ρώμη, να εκπαλιφώσ το όνειρό του, τήν επιθυμία του, να ίδή νέους τόπους. Θα του έκανε αυτός τά έξοδα, θά...

Η Λίντα άνοιξε εκείνη τή στιγμή τήν πόρτα του γυαφείου και είπε :

—Κύριε Στάριμπος, ο κύριος Τσαρλ ήλγε να φωτογράφιση τή βάπτιση, που γίνεται στους Πόντοματε. Νουνός είνε κάποιος εύπατρίδης. Κι' ή φωτογραφίες θα έχουν ζήτημα....

—Έχετε δικρο... Το είχα λημονήσει...

Ο Στάριμπος στέφτηκε τή φτωχή Λίντα. Βέβαια δεν θα παντρευόταν ποτέ ή άσχημη και ξερακιανή αυτή γεροντοκόρη, αλλά θα γλίτωνε τουλάχιστον τή άχαρη ζωή της. Μέσα στη διαθυρή του θα τής άφηνε χιλίες λίρες. Έτσι θα τον θυμόταν καμιά φορά.

—Αν σκέπτεσθε να πάτε στου Μπελάμι, είνε άρα να ηγαίνετε, κύριε Στάριμπος.

—Ναι ! Πηγαίνω άμέσως ! Ξαρκήθε, μίς Ουόλαν, δώδεκα χρόνια τώρα φωτογραφώ έγώ τά μαγεζέν του Μπελάμι. Θα ήταν κρίμα να χάσω το ρολό μου...

νές κυρίες ! Αραιοσιμένες εκεί, του γυαφείουσαν από τά κάδρα τους, ανώνυμες, άγνωστες ! Και μέσα στα κιβώτια τής άποθήκης ήπθηκαν άλλες χιλιάδες φωτογραφίες άγνωστων !..

Ένας όλόκληρος κόσμος σπών τον περιοτιόζε !..

Ο Ντάνιελ άρπάξε τή φωτογραφική μηχανή του κι' έστεισε στα μεγάλα καταστήματα Μπελάμι και Πράζς.

Ήθελε να προφάρη τή νεφική παρέλαση των μαγεζέν, όπως κάθε χρόνο, προτού τήν φωτογραφίσει. Ήταν μιά άπόλαυση γιά' αυτόν. Ήθελε να ιδή πάλι τήν όμορφη Λεώνη Πράζς ντυμένη νέφη. Ίσως να ήταν γιά τελευταία φορά !..

Α ! ναι, όταν έφτασε σε λίγο εκεί, είδε πώς ήταν πραγματικά χαριτωμένη ή επίδειξς αυτή των μαγεζέν... Μέσα στη μεγάλη στοργική αίσθησα, ένα κλίθος κυρίες ήσαν συγκινητωμένες. Άπο τούς ήρους μιάς όρχηστρας, είχε άχοση ή παρέλασις. Η μητέρα τής νέφης, ή άδελφές, ή δεσποινίδες επί των τιμών, έπειτα τά διάφορα φορέματα του προκοσού... Ύλησχε ένα φόρεμα σπιτιού, που λεγόταν : «Η πνοή τής άγάτης». Ένα φόρεμα γιά γένετια, που λεγόταν : «Το ζήτημα τής άγάτης». Πυξίμας γιά τήν ακροθαλασσιά : «Πίλος και φίλις » Κάθε φόρεμα είχε τήν όνομασία του ! Και ήσαν όλα κομμά, άνεπιρόδως όφρα !..

Ξαρκινιά τά βλάμματα όλων στράφηκαν προς τή μεγάλη σκάλα. Η όρχηστρα έπαιζε τώρα ένα γαμήλιο έμβατήριο. Κι' ή νέφη, χαμογελούση, μέσα σ' ένα λευκό κίμα από μετάξι και τούλι, άρχισε να κατεβαίνει άργά τά σκαλοπάτια με τήν συνοδεία της.

Ο Ντάνιελ Στάριμπος έμεινε κατάπληκτος, άπογοητευμένος ! Δεν ήταν ή Λεώνη Πράζς ! Ήταν κάποια άλλη, άγνωστη κοπέλλα, όφρα βέβαια, αλλά δεν ήταν ή Λεώνη. Ρώτησε και του είπαν πώς ή Λεώνη ήταν μεγάλη παιδί και λίγο πιο παλαιά απ' ότι χρειαζότανε γιά να είνε τής μόδας. Τής είχαν απέσει το μισθό και εργαζότανε τώρα στο τημα των επανοφορών.

Ήταν κάποια άλλη, άγνωστη κοπέλλα...

Ο Ντάνιελ, μόλις τελείωσε τή φωτογράφηση των μαγεζέν, ήλγε και συνάντησε τή Λεώνη στο τημα όπου εργαζότανε.

—Μίς Πράζς, είπε, ή παρέλασις των μοντέλων δεν είχε καμιά χάρι γιά μένα, σίμερα, άφορ λείπατε σεις ! Γιά μιά στιγμή νόμιζα πώς παντρευότανε και γίκαμα. Άλλά μου είπαν πώς μένετε άκόμα έδω. Ηθα γιά να σάς ρωτήσω — σάν καλός φίλος — γιά τί δεν γίνεται ο γάμος σας ; Μήπως δεν τον άγαπάτε πια τον Φράξος Κάμπελ ;

—Σας εύχαριστώ, κύριε Στάριμπος, γιά το ένδιαφέρον σας. Βέβαια... τον άγαλώ πάντοτε... Άλλά, βλέπετε, όταν περάσις πολλές καυρές... κρυφίσι ή άγάτη... Είδατε τή φορέα κοπέλλα ήταν ή νέφη ; Βέβαια, λυτοίμα γιάτί δεν θα φορέσω πια όσ' αυτά τά όφρα φορεμάτια... Ήσαν γιά μένα μιά διαγούση, αλλά ενόχισαν απάσπην. Νόμιζα πώς ήμου σ' άλήθεια εύτυχής, μιά νέφη ζηλευτή ! Άλλά, τί να γίν ; Τά χρόνια περνούν, γηράσκουμε... Η πρώτες ριτίδες φάνηκαν...

—Άλλά δεν πρέπει να μιλάτε έτσι, μίς Πράζς ! Πρέπει να γίνη ο γάμος σας !.. Μήν άφηνετε τον καρό να περνά. Πιστεύματι με...

Η νέα άνωστένανε και δεν άπάντησε.

Φεύγοντας ο Ντάνιελ Στάριμπος, ήλγε και συνάντησε τον διεθυντή.

—Θέλω, είπε, ν' άγοράσω όλα τά φορέματα και τον ομοιοκόμο τής νέφης τής σημερινής επίδειξς σας...

—Άλλά, κύριε Στάριμπος, κοστίζουν τριακόσιες λίρες. Το νεφικό μονάκι στοιζίζει σαράντα λίρες. Έπειτα, δεν τά δίνουμε σε άλλο κατάστημα, ξερετε... Είνε δικιά μας μοντέλλα άποκλειστικός !..

—Τό ξερω ! Τό ξερω ! Τά θέλω έγώ αυτά ! Άλλά με τή συμφωνία πώς θα μου τά στείλετε με τήν Λεώνη Πράζς. Έννοώ να τήν φωτογραφίσω... Η νέα σας μαγεζέν... δηλαδή, ό τίτος τής όμορφιάς της... δεν μου άρέσει...

—Όπως θέλετε, κύριε Στάριμπος !..

Και ο διεθυντής, εύχαριστημένος γιάτί θα ξεπουλούσε μονομιάς όλα τά φορέματα, ίσοσφύρισε να στεί-

